

Druga strona postępowania: Agencja Praw Podstawowych Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku w całości;
- w rezultacie:
 - przyznanie wnoszącemu odwołanie zadośćuczynienia za doznaną i szczegółowo opisaną w skardze krzywdę, oszacowanego *ex aequo et bono* na 50 000 EUR;
 - stwierdzenie nieważności decyzji dyrektora FRA z dnia 21 grudnia 2018 r. oddalającej wniosek wnoszącego odwołanie na podstawie art. 90 ust. 1 regulaminu pracowniczego;
 - w razie potrzeby, stwierdzenie nieważności decyzji dyrektora FRA z dnia 24 czerwca 2019 r. oddalającej zażalenie wnoszącego odwołanie na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego;
 - obciążenie Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnoszący je podnosi następujące zarzuty i główne argumenty w odniesieniu do zaskarżonego wyroku:

1. Naruszenie prawa, brak ustalenia faktów mających znaczenie prawne, niepełne zbadanie faktów i przeinaczenie dowodów w odniesieniu do stwierdzenia faktów.
2. Naruszenie prawa, przeinaczenie dowodów, niewystarczające uzasadnienie, naruszenie zasady pewności prawa i oczywisty błąd w ocenie w odniesieniu do pierwszego zarzutu niezgodności z prawem.
3. Naruszenie prawa, przeinaczenie dowodów, niepełna analiza prawna istotnych okoliczności faktycznych, niepełna analiza zarzutu, niedostateczne uzasadnienie w odniesieniu do drugiego zarzutu niezgodności z prawem.
4. Naruszenie prawa, niepełna analiza zarzutu i niedostateczne uzasadnienie w odniesieniu do piątego zarzutu niezgodności z prawem.
5. Naruszenie prawa, przeinaczenie dowodów, niepełne zbadanie okoliczności faktycznych w odniesieniu do szóstego zarzutu niezgodności z prawem.
6. Naruszenie prawa, niepełna analiza zarzutu, niedostateczne uzasadnienie, zarzut, że użyte dowody nie zostały uzyskane lub wykorzystane zgodnie z prawem w odniesieniu do ósmego zarzutu niezgodności z prawem.
7. Naruszenie prawa, przeinaczenie dowodów, błędna kwalifikacja prawna okoliczności faktycznych, niedostateczne uzasadnienie w odniesieniu do dziewiątego zarzutu niezgodności z prawem.
8. Naruszenie prawa, niepełne zbadanie okoliczności faktycznych, niedostateczne uzasadnienie i naruszenie art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w odniesieniu do części dotyczącej zarzucanej szkody rzeczywistej i związku przyczynowego.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litwa) w dniu 3 marca 2022 r. – A.G./Lietuvos Respublikos generalinė prokuratūra

(Sprawa C-162/22)

(2022/C 237/37)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: A.G.

Druga strona postępowania: Lietuvos Respublikos generalinė prokuratūra

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 15 ust. 1 dyrektywy 2002/58/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotyczącej przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej w związku z art. 7, 8, 11 i art. 52 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że zakazuje on właściwym organom publicznym wykorzystywania danych zatrzymywanych przez dostawców usług łączności elektronicznej, które mogą dostarczać informacji o danych użytkownika środków łączności elektronicznej i o połączeniach realizowanych przez takiego użytkownika, w dochodzeniach, które dotyczą związanych z korupcją przewinień podczas sprawowania urzędu publicznego, niezależnie od tego, czy dostępu do tych danych udzielono w konkretnej sprawie na potrzeby zwalczania poważnej przestępczości i zapobiegania poważnym zagrożeniom dla bezpieczeństwa publicznego?

⁽¹⁾ Dz.U. 2002, L 201, s. 37.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bolzano (Włochy) w dniu 8 marca 2022 r. – Postępowanie karne przeciwko nieznanym sprawcom

(Sprawa C-178/22)

(2022/C 237/38)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Bolzano

Postępowanie karne przeciwko:

Nieznani sprawcy

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 15 ust. 1 dyrektywy 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r.⁽¹⁾ sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu zawartemu w art. 132 dekretu ustawodawczego nr 196 z dnia 30 czerwca 2003 r. (kodeksu dotyczącego prywatności), którego ust. 3 został zmieniony dekretem z mocą ustawy nr 132 z dnia 30 września 2021 r., przekształconym ze zmianami w ustawę nr 178 z dnia 23 listopada 2021 r., i który w obecnym brzmieniu stanowi, co następuje:

3. W przewidzianym w ustawie okresie zatrzymywania, jeśli istnieją wystarczające przesłanki popełnienia przestępstw, w odniesieniu do których ustawa przewiduje karę dożywotniego pozbawienia wolności lub karę pozbawienia wolności, której górna granica ustawowego zagrożenia wynosi nie mniej niż 3 lata, określoną zgodnie z art. 4 codice di procedura penale (kodeksu postępowania karnego), a także przestępstw groźby karalnej i nękania lub niepokojenia osób za pomocą telefonu, w przypadku gdy groźba karalna, nękanie i niepokojenie są poważne, o ile są one istotne dla ustalenia okoliczności faktycznych, dane pozyskuje się za uprzednią zgodą sądu wydaną w drodze uzasadnionego postanowienia na wniosek prokuratury lub na wniosek obrońcy oskarżonego, osoby objętej postępowaniem przygotowawczym, pokrzywdzonego oraz innych osób prywatnych?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) (Dz.U. 2002, L 201, s. 37).